

ligvis overfor en hel Del af Ansøgerne anvende et Skøn. Vi har i Administrationen bestemte Regler at gaa efter, men der er jo ingen Regel uden Undtagelse, og ogsaa her gælder det, at Undtagelsestilfælde kan komme til at foreligge og foreligge ret hyppigt. I saa Fald maa man skønne over, hvorvidt der er særlige Grunde, som taler til Gunst for, at vedkommende kommer med paa Indfødsretsloven i det paa-gældende Aar. Og i saa Henseende vil jeg hævde, at Rigsdagen og Administrationen altid har været lydhøre overfor berettigede Krav. De Henstillinger, som det andet høje Tings Udvalg har gjort til Indenrigsministeriet, opfatter jeg som Vidnesbyrd om, at man ikke vil have skærpet de Regler, der hidtil har været anvendt. Det har Administrationen naturligvis heller ikke paa nogen Maade tænkt paa; men indtil begge Rigsdagens Ting enes om at henstille til Indenrigsministeriet at træffe Bestemmelse om helt ændrede Regler, mener jeg mig forpligtet til i det væsentlige at følge den hidtil anvendte Fremgangsmaade, og det er den, at man overfor saadanne Personer, som har maattet ty til det offentlige om Hjælp, maa stille sig paa det Standpunkt, at man skal tage i Betragtning til deres Fordel, om denne offentlige Understøttelse er ydet under saadanne Forhold, at det absolut maa siges, at det ikke i nogen Maade kan lægges dem selv til Last, at de har maattet ty til at bede det offentlige om Understøttelse. Og der gives mange Eksempler paa, at man har givet dansk Indfødsret til Folk, som i Sygdomstilfælde eller af andre dem utilregnelige Grunde har været nødt til at bede det offentlige om midlertidig Hjælp.

Som jeg sagde i det andet høje Ting, vil jeg sige her i Tinget, at overfor Personer, der har forset sig mod Landets Love paa grov Maade, gælder naturligvis ikke det samme Hensyn. Jeg kan ikke se rettere, end at vi overfor disse Personer hidtil har taget et Standpunkt i Spørgsmaalet om Indfødsrets Meddelelse, som, alle Forhold tagne i Betragtning, maa anses for fuldt forsvarligt.

Jeg haaber, at mine Bemærkninger er tilfredsstillende for den ærede Ordfører, og med disse Bemærkninger skal jeg paa ny anbefale det høje Ting at vedtage Lovforslaget, som det foreligger.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 53 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Statsministeren.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 342 af 7. August 1922 om Hærens Ordning.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 2333).

Formanden: Denne og de følgende Sager paa Dagsordenen kan ikke uden Tingets Samtykke behandles i Dag, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Under Forhandlingen om dette Lovforslag vil ogsaa de to næste Sager paa Dagsordenen kunne omtales.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Forsvarsministeren (*L. Rasmussen*): De tre smaa organisatoriske Lovforslag, som her foreligger til Behandling, er vedtaget enstemmigt i Folketinget. De to første er foranlediget ved den Betænkning, som blev afgivet af Orlogsværftskommissionen, og omhandler kun nogle uvæsentlige Ændringer i den hidtidige Ordning. Hvad det tredje Forslag angaar, blev det i Hærordningen af 1922 bestemt, at Antallet af Haandværkere ved Kystartilleriet skulde nedsættes fra 42 til 17. Det har imidlertid under Praktiseringen af denne Lov vist sig, at man her var gaaet for radikalt til Værks, og at det blev nødvendigt at have 23 i Stedet for 17. Jeg anbefaler de tre Lovforslag til velvillig Behandling i det høje Ting.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Derefter foretog man:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 489 af 12. September 1919 om Statens Tjenestemænd, for saa vidt angaar Hæren.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 2337).